

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund

Telefon 43 96 13 71 – Mail: lone-poulsen@comxnet.dk

Kontonummer: 4434-0003141861

Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>

**LAKSHMI ASHRAM NYT
SANCHAR 121**

August 2014

Kære venner.

Sanchar 121 er klar med følgende artikler:

- Referat fra generalforsamlingen i Lakshmi Ashrams Venner d. 6. april 2014
- Et brev fra Radha Didi
- Mine erfaringer som frivillig i Lakshmi Ashram – af Linea Sagasser
- Noter fra Udyog Mandir (værkstedsbygningen) – af Bachi Giri Goswami
- Det indiske flag.

Det koster 1725 kr. for et sponsorship og 75 kr. i kontingent = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet henover året. Derfor sættes 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge. Dette gælder også for dem, som sender ukonditionerede beløb. Dvs. at alle betaler det samme for at være medlem og modtage Sanchar.

Overskydende penge fra administrationskontoen bliver sendt til Lakshmi Ashram.

Tak for alle bidrag, store som små. Bidrag, der ikke er øremærkede, bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse og meget andet.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Foreningen sparer porto, hvis der er flere, der vil være tilfredse med at modtage en mail med Sanchar, som også kan ses på hjemmesiden. Hvis I vil modtage beskeden på mail i stedet for at modtage et brev, så vær venlig at sende jeres mail-adresse til: *lone-poulsen@comxnet.dk*

Referat fra generalforsamling for Lakshmi Ashrams Venner 06.04.2014

Helle Poulsen blev valgt som dirigent og Ruth Sillemann som referent.

Lone fortalte om Lakshmi Ashrams daglige drift og andre informationer.

Bestyrelsesmødet den 1. marts blev aflyst, og kommunikationen klaredes via mail.

Lone har i det forløbne år holdt foredrag for Soroptimisterne i Glostrup og Lions Club i Hvidovre. Den 26/10-2013 var hun igen inviteret til Lions Club i Hvidovre til deres 50 års jubilæum. De gav Lakshmi Ashram en donation på 10.000 kr.

Medlemstal: Der var i 2013: 68 medlemmer i foreningen – samme antal som i 2012.

Under beretningen viste Lone billeder fra Sarala Behn museet, fra Radha og Kantis besøg i Danmark og fra B2R's (Business to Rural – en NGO, der arbejder for at etablere jobs i landområderne) åbning i værkstedsbygningen i november, fra biblioteket og fra fejringen af jul.

Monsunen har skabt voldsomme ødelæggelser, og i år var det slemt. Organisationen Mahila Haat og Lakshmi Ashram går ud og finder de ekstremt fattige, som regeringen ikke når ud til, og hjælper dem. I forbindelse med Radha og Kantis besøg samlede vi 26.000 kroner ind på tre uger. Mahila Haat og Lakshmi Ashram fik ca. halvdelen af beløbet hver.

Vi så flere billeder fra ashrammen og hørte om dagligdagen og om de nye piger og 10. klasse-pigerne, der i Sanchar nr. 120 fortalte om deres drømme og visioner. I den forbindelse fortalte Lone, at tyske Arina (der har boet på Lakshmi Ashram i et år) tager til Lakshmi Ashram i maj. Hun vil via en tysk NGO forsøge at skaffe uddannelsesstipendier til de unge piger, der skal forlade ashrammen. Er det noget vi kunne bidrage til og hvordan?

Dette diskuterede vi, og Lone foreslog, at vi eventuelt var med i arbejdet med at skaffe stipendier. Men først skal Lakshmi Ashram finde ud af, om de synes, det er en god ide. Dernæst skal kriterier for at modtage stipendier formuleres.

Til sidst så vi en serie billeder, der fortæller lidt om Kumaon og livet på ashrammen.

Regnskabet blev godkendt.

Vi fastholder samme **kontingent** (75 kr.) som de foregående år.

Der var ingen indkomne forslag.

Valg af bestyrelse: Bestyrelsen blev genvalgt og består af: Lone Poulsen, Ruth Sillemann, Hanne Stenager og Lene Rasmussen.

Valg af suppleant: Peter Kristensen blev genvalgt.

Valg af revisor og revisorsuppleant:

Claus Broskov Sørensen og David W. David blev genvalgt.

Sanchar 121

Et brev fra Radha Didi

Dette er første gang i mange år, at jeg har været i stand til at holde et 51 dages langt ophold på Lakshmi Ashram. Jeg har været her siden den 19. maj 2014, og jeg tager af sted mod Delhi den 10. juli 2014. I løbet af denne periode har jeg haft god mulighed for at være sammen med lærerne og medarbejderne i det hele taget i Ashrammen, og vi har nydt den intensive dialog om undervisningsmetoder, som direkte relaterer til livet for eleverne og ashramfamilien i almindelighed. Vi diskuterede, hvordan undervisningen kan blive mere engagerende, hvis den er mere børnecentreret, og de fleste af lærerne fandt disse møder brugbare for der klasseundervisning med ashrampigerne. Som fortsættelse på dette tema talte jeg også med de ikke-undervisende medarbejdere, som vi betragter som "uformelle" lærere. De arbejder med og vejleder pigerne i haven, køkkenet, kostalden, værkstedet osv. Vi talte om børnepsykologi i praksis, og hvad der er det holistiske billede på Lakshmi Ashram ved at kigge tilbage på dets historie og samtidig nøje tænke over dets vidtstrakte aktiviteter nu til dags.

Jeg deltog i medarbejdernes møder om planlægning af de løbende aktiviteter i ashrammen – såvel i nutiden som i fremtiden. Men jeg har ikke været i stand til at besøge landsbyerne i Kosi-dalen, hvor Lakshmi Ashram arbejder sammen med befolkningen for at bevare deres naturlige resurser som skove, kilder og floder og også med landsbyselvstyret. En gruppe unge landsbykvinder under

Basanti Behns ledelse arbejder aktivt for at styrke de kvindelige repræsentanter i "the *gram panchayats*" (landsbyrådene) i Kosi-dalen.

Disse kvinder er ikke kun klar over behovet for deres aktive deltagelse i den daglige ledelse af panchayats, men de er også blevet opmærksomme på at være med til at redde deres floder, skov og græsland. For nogle få måneder siden havde statsregeringen i Uttarakhand – uden at rådgive sig med befolkningen – foreslået at opføre en cementfabrik i afvandsområdet ved Mansa Nala, en smuk biflod til Kosi-floden, dalens livline. Cementfabrikken ville ikke blot ødelægge det fælles græsområde og en god skov samt et antal landbyer, men ville også have brugt vandet i den lille flod, hovedkilden til vanding af rismarkerne hos de små bjergbønder. Lakshmi Ashrams landsbyteam informerede befolkningen om den foreslåede cementfabrik ved at kontakte alle og enhver i hele dalen.

Landsbybefolkningen var fast besluttet på at redde deres græsareal, flod, skov og rismarker og protesterede imod cementfabrikken.

Så en dag, da de hørte, at fabrikkens embedsmænd var ankommet til deres dal for at lave afmærkning ved rismarkerne, samlede landsbybefolkningen i hast for at stoppe dem. Især kvinderne gik forrest for at stoppe fabrikkens biler og sendte dem tilbage, uden at de havde været i stand til at foretage afmærkningen af landområdet.

Vi sendte også breve til den ansvarlige minister i Uttarakhand, som lyttede til vores krav og landbysbefolkningens protest, og de bekendtgjorde annulleringen af cementfabrikken. Befolkningen blev henrykte over at have reddet deres livsform fra denne trussel.

Jeg kunne ikke komme til Danya for at se et andet af Lakshmi Ashrams projekter pga. et dårligt knæ, som jeg haft problemer med de seneste uger. Men de unge kvinder og mænd, som kører projektet, og også en lille lokal organisation, der hedder 'Ushma', vil komme til Ashrammen i morgen mandag den 7. juli, og vi vil tale om projektets udvikling i detaljer.

Jeg planlægger at bruge mere tid på Lakshmi Ashram i fremtiden, da jeg i slutningen af marts 2014 har afsluttet mit job for Sarva Seva Sangh (en vigtig del af Sarvodaya-organisationerne i landet). Jeg håber at kunne besøge landsbyarbejdet i Kosi-dalen og i Danya-området næste gang.

Jeg er meget stolt og lykkelig over at se, at Ashrammen nu mest styres af de unge kvinder, som for længe siden kom til Ashrammen som små piger for at gå i skole der. Ligeledes har tidligere elever også sendt deres døtre i år som elever på Ashrammen. En af mødrene talte til ashramfamilien efter aftenmødet, og hun sagde: "*Vi modtog så store værdier for vores liv fra Lakshmi Ashram, hvilket intet andet sted vil være i stand til at yde for nogen*". Hendes ord var en fin inspiration for vores nuværende elever og lærere. En del af rosen i hendes inspirerende ord tilkommer også jer alle – vores venner i Danmark og andre lande.

Mine erfaringer som frivillig i Lakshmi Ashram

Linea Sagasser

Hvad skal man sige om et år, der blot startede som et år med socialt arbejde og viste sig at være en af de vigtigste oplevelser i mit liv? Det vil nok tage mig endnu et år at finde et tilfredsstillende svar. Jeg har nu alligevel prøvet at samle nogle indtryk, som afspejler mine tanker og følelser.

Begyndelsen var – for at være helt ærlig – en meget hård tid. Jeg var gået ud af skolen og tog hurtigt direkte til Indien og op til Ashrammen. Samtidig havde jeg en masse bekymringer og tvivl i mit sind, selv om jeg også virkelig så frem til at blive konfronteret med den største udfordring, som jeg nogensinde havde udsat mig for i livet. Uden at kunne et ord på hindi startede jeg med at dele dagligdagen med pigerne med arbejde i haven, madlavning, samling af brænde og meget, meget mere. De små piger tog mig i hånden, og jeg oplevede megen kærlighed og tålmodighed. Efter nogle få uger begyndte jeg at undervise i billedkunst, som fik min ambition om at lære hindi til at vokse endnu mere, fordi jeg indså, hvilken vigtig rolle sproget spiller. Jeg husker den første time, som jeg havde med de små børn. For at beskrive scenen er der kun behov for ét ord – rod! Jeg var derefter meget bekymret over forberedelsen til de fire lektioner, som jeg skulle klare om ugen.

Men tingene viste sig i den sidste ende at gå godt, og i mine sidste måneder i Ashrammen har jeg klaret at undervise i hele 18 lektioner om ugen. Jeg har virkelig nydt at være lærer og har selv samtidig lært meget af børnene. Efter nogle frustrerende engelsktimer med pigerne måtte jeg tænke meget over, hvad det vil sige at være en god lærer, og hvordan man kan bruge forskellige undervisningsmetoder. Ved at udføre alle slags arbejder voksede min styrke, mine evner og dygtighed samtidig. Jeg oplevede de

Priyanka og Mana arbejder med et projekt i billedkunst

vekslende årstider i Kumaon-området, der forsynede os med forskellige grønsager og muligheder for arbejde og liv. Jeg vil altid huske vintermånederne uden nogen opvarmningsmuligheder og snefyldte dage, som jeg ikke havde så nemt ved at klare, fordi jeg ofte blev syg. Om foråret blev bjergene dækket af blomster, og i monsuntiden var dalene gemt bag skyer. Naturens skønhed og den rene atmosfære har virkelig haft stor indflydelse på min udvikling og tænkning. Jeg blev faktisk endnu mere opmærksom på miljøforurening samt ødelæggelse af skove og levebrød.

Efter at mit hindi blev bedre, så jeg Ashrammen i et andet lys. På den ene side kunne jeg forstå vanskeligheder og problemer og på den anden side principper og ideer, men stadig er mit billede af Lakshmi Ashram ikke komplet.

Jeg skal forlade Ashrammen om ca. tre uger, og tanken om det føles som en prikkende nål, fordi jeg er blevet vant til livsstilen og sætter stor pris på den simpelhed, jeg har fundet, og jeg er virkelig kommet tæt ind på pigerne. Jeg vil huske de ture, vi tog til gamle templer, hvor vi gik, til vores fødder gjorde ondt, bare fordi vi ønskede at se lidt mere, det at sove med børnene i deres klasseværelser og blive vækket kl. fire om morgenen, at spise frugt i al hemmelighed i stedet for at fortsætte med at grave på markerne og meget mere. De første måneder med følelsen af at være lidt fortabt og alene var absolut det værd, og absolut endnu mere værd var de vidunderlige øjeblikke, som kom bagefter.

Linea med nogle medlemmer af ashramfamilien

Noter fra Udyog Mandir

Bachi Giri Goswami

Bachi Giri Goswami har arbejdet i mange år i Udyog Mandir værkstedet. Siden åbningen af museet har han overtaget ansvaret for dets ledelse og ligeså for Kasturba-biblioteket, som holder åbent i adskillige timer hver eftermiddag. Han er også en velkendt lokal digter.

Sarala Behn Museet

Åbningen af Sarala Behn Museet i Kausani har føjet noget til Kausanis præg, der har fået en ny dimension og mere prestige. Museet har for den yngre generation præsenteret en vision på en ny og ægte måde at leve livet på. Nu er der ingen besøgende i Kausani, indiske eller udenlandske, der forpasser muligheden for at besøge Sarala Behn Museet. Ligeledes har der efter besøg på museet af den lokale befolkning været en voksende begejstring og ønske om at forstå Sarala Behns liv og gøren.

Siden åbningen af museet den 5. juni 2013 indtil nu har godt tre tusinde indiske og udenlandske turister, skolegrupper og universitetsstuderende, så vel som lokale folk, besøgt Sarala Behn Museet, hvorigennem meddelelsen om Sarala Behns filosofi og aktiviteter er blevet bragt hjem og udenlands.

Min erfaring har været, at for det første viser museet sig at være en stor attraktion for alle, og for det andet at efter besøget på museet blomstrer menneskekærligheden frem. I vore dages moderne mentalitet forsvinder essensen af menneskekærlighed hurtigt. I sådan en tid kan dette museum vise folk den rette vej.

Besøgende til museet har udtrykt deres tanker både mundtligt og skriftligt. Nogle af de skrevne observationer kan læses her:

- Atmosfæren i museet er meget opløftende
- Lige som Sarala Behn levede et liv helliget samfundet og i pagt med naturen, bør vi følge hendes eksempel
- Da jeg besøgte museet, oplevede jeg en åndelig og mental ro i sindet. Sarala Behns liv er en inspiration for mig
- De højeste menneskelige følelser finder en ideel tilflugt i museet
- Sarala Behns vision om livet var opofrelse, og denne institution (Lakshmi Ashram) er en hovedkilde til inspiration for de mennesker, der arbejder for samfundet og nationen.

Kasturba Pustakalay

På etagen oven over museet ligger Kasturba-biblioteket og læsesalen. Efter bygningen af museet er der nu også opført en smuk velorganiseret sal til biblioteket. Dette bibliotek indeholder litteratur af ledende forfattere både fra Indien og udlandet, Gandhi-litteratur og litteratur af forskellige andre filosoffer og tænkere, også religiøse og spirituelle bøger, så vel som et stort udvalg af børnebøger. Efter eksamen har ashrameleverne arbejdet meget hårdt på at få sat bibliotekssamlingen i orden, og de fik også mulighed for at studere en lang række bøger. Det var en rigtig god oplevelse for dem.

I år har biblioteket med støtte fra Lakshmi Ashrams Venner også erhvervet en del ny litteratur. Langsomt vokser antallet af besøgende på biblioteket. Turister, der besøger Kausani, kommer også på biblioteket for at studere.

Udyog Mandir Workshop

Værkstedet fortsætter med at producere landbrugsredskaber samt spinde- og væveudstyr. For nylig har værkstedet også påtaget sig at arbejde med konstruktion af materiale til byggeri som jerndøre, vinduer, gitre, dørrammer, ovenlysvinduer osv. Værkstedet har lejlighedsvis fremstillet jernporte og skilte, og bestræbelser på at fremstille solkomfurer er i gang.

Det indiske flag

Det indiske flag blev designet som et symbol på frihed. Premierminister Jawaharlal Nehru kaldte det "et flag ikke kun for frihed for os selv, men et symbol på frihed for alle mennesker."

Indiens flag (kaldet तिरंगा, der betyder trikolore) har tre lige store horisontale bånd, hvor det øverste har farven indisk saffran (Kesari), den nederste er indisk grøn, og det midterste bånd er hvidt, der i midten har en tegning af "Ashoka Chakra" i marineblåt med 24 eger. Forholdet mellem bredde og længde på flaget er 2:3.

Det blev godkendt af den Grundlovgivende Forsamling den 22. juli 1947, da det blev det officielle flag for den indiske dominion. Flaget blev efterfølgende bibeholdt for Den indiske Republik. Flaget er baseret på Swaraj flaget, et flag for Den indiske Nationalkongres designet by Pingali Venkayya.

Saffron står for afkald, uegennyttighed, mod og offer

Hvid symboliserer sandhed, fred og renhed

Grøn repræsenterer fremgang og liv

Ashok Chakra'en (hjulet) repræsenterer retfærdighed, fremskridt og evighed. De 24 eger i hjulet repræsenterer dagens 24 timer

Det indiske flag skal ifølge loven fremstille af khadi (en type hjemmespundet klæde).

Ashoka chakra'en på det indiske flag blev taget fra Ashokas løvekapitæl. Løvekapitælen er en skulptur med fire "indiske løver", der står ryg mod ryg, som oprindeligt var placeret oven på Ashoka-søjlen i Sarnath af Kejser Ashoka.